

הַמְשִׁיחֹת

רַחֵל וְשָׂרָה הֵן תְּאוֹמוֹת. רַחֵל לוֹמְדַת לְנֶגֶן בְּגִיטָרָה, וְשָׂרָה
לוֹמְדַת לְנֶגֶן בְּאוֹרְגָן. בְּאַחַד הַיָּמִים אָמְרָה רַחֵל לְשָׂרָה:
"אוֹלֵי נָכוֹן בִּיחַד נִגוּן? אֵת תִּנְגְּנִי בְּאוֹרְגָן, וְאֲנִי אֲנֶגֶן
בְּגִיטָרָה". גַּם חַנִּי גָרָה בְּאוֹתוֹ בְּנֶיֶן. הִיא נִגְשָׁה לְרַחֵל
וְלְשָׂרָה וְאָמְרָה: "אֲנִי יוֹדַעַת לְשִׁיר. הֲאִם אוּכַל לְהַצְטָרֵף
לְנִגּוֹן שְׂלֶכֶן?" הִתְחִילוּ שְׁלוֹשָׁתָן לְהַפְגִּישׁ כְּדֵי לְנֶגֶן וְלְשִׁיר
בִּיחַד. שָׁמְעָה זֹאת רוּת, אַחוּתָהּ הַקְטָנָה שֶׁל חַנִּי, הִבִּיאָה
אֵת הַתֵּף הַגָּדוֹל שֶׁלָּהּ וְאָמְרָה: "גַּם אֲנִי רוֹצָה לְנֶגֶן אִתְּכֶן".
מֵאָז בְּכָל יוֹם שְׁלִישֵׁי לַפְּנֵי הַצְּהָרִים נִפְגְּשׁוֹת הַחֲבֵרוֹת
בְּבֵיתוֹ שֶׁל רַחֵל וְשָׂרָה, מְנַגְּנוֹת וְשָׂרוֹת, וַחֲבֵרוֹתֵיהֶן מֵאֲזִינוֹת
לָהֶן.

